

proti poctivému žalovanému postoupenou pohledávku za pravou, byl podle § 1396 obč. zák. povinen jej uspokojiti jako svého věřitele, neplnil mu, nač by žalovaný neměl nárok, a nemůže proto to, co splnil, podle § 1431 obč. zák. požadovati zpět.

Čís. 14022.

Majetkovým vkladem tichého společníka může býti jakákoliv majetková výhoda ocenitelná v penězích, tedy i služby.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1934, Rv I 1937/32.)

Žalobě o zaplacení peněžité pohledávky bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc správně, dospěl k úsudku, že tu jde o zápůjčku. Marně se pokouší dovolatel vyvozovati opak z předložené korespondence, neboť skutkový podklad tohoto úsudku spočívá na výpovědi svědka Gustava R-a. Podle zjištění soudů nižších stolic vymínil si Vilém R. při poskytnutí zápůjčky ovšem také, že jeho synovec Gustav R. musí býti zaměstnán v obchodě Josefa W-a. Avšak z okolností, jak tento poměr byl napotom uspořádán mezi Gustavem R-em a Josefem W-em, nelze usuzovati na úmysl Viléma R-a, že sporná částka 200.000 Kč má býti vkladem tichého společníka. Lze přisvědčiti dovolateli, že tichá společnost není myslitelná bez majetkového vkladu (čl. 250 obch. zák.), avšak majetkovým vkladem tichého společníka může býti jakákoliv majetková výhoda v penězích ocenitelná, a tedy i služby (srovnej Staub-Pisko čl. 250 § 4 a literaturu tam uvedenou a Dr. Karel Hermann Otavský, Všeobecný zákoník obchodní, stránka 264). I kdyby tudíž Vilému R-ovi tanulo na mysli účastenství Gustava R-a na obchodě Josefa W-a jako tichého společníka, což však zjištěno nebylo, lze to srovnati s jeho úmyslem, že sporná částka 200.000 Kč má býti považována za zápůjčku.

Čís. 14023.

Zajišťovací převlastnění, třebaže bylo ujednáno v Německu v listině, sepsané před říšskoněmeckým notářem, není v tuzemsku chráněno předpisem § 37 ex. ř., nýbrž jen předpisem § 258 ex. ř.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1934, Rv I 1188/33.)

Žaloba o nepřipustnost exekuce podle § 37 ex. ř. byla zamítnuta soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Otázkou, jaké právní účinky v Německu mělo ujednání z listiny, sepsané před říšskoněmeckým notářem, netřeba se zabývat, poněvadž pro rozřešení tohoto sporu jest rozhodné, zda právo takto v Německu nabyté stačí, aby sloužilo k ochraně podle § 37 ex. ř. Podle tvrzení žaloby a zjištěného děje jde v souzeném případě o tak zv. zajišťovací převod, který podle zdejšího právního řádu může býti v exekucním řízení chráněn jen podle § 258 ex. ř. (srovnej plen. rozh. čís. 5026 sb. n. s.). Posoudily proto nižší soudy správně věc po stránce právní, nepřiznavše žalobnímu nároku ochranu podle § 37 ex. ř.

Čís. 14024.

Zásilka, převzatá podle § 63 jedn. ř. soudním zřízencem určeným přednostou soudu k odnášení zásilek na soud a vykázaným se poštovnímu úřadu odnášecí knihou, jest tímto okamžikem převzata soudem samým a jest ji pokládati za podanou u soudu, třebaže nedošla do podatelny soudu.

Proti exekuci na základě upomínacího platebního rozkazu lze podati námitky podle § 36 čís. 1 ex. ř. z důvodu, že se platební rozkaz včasným odporem stal bezúčinným.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1934, Rv I 2447/34.)

Žalobu o nepřipustnost exekuce na základě upomínacího platebního rozkazu odůvodňovali dlužníci tím, že podali proti platebnímu rozkazu odpor. Procesní soud prvního stupně uznal podle žaloby. Důvody: Oba žalobci, obdrževše upomínací platební rozkaz, napsali na listiny, které obdrželi od soudu, že podávají odpor proti platebnímu rozkazu, a oba manželé to podepsali. Žalobkyně napsala svou rukou na bílou obálku adresu soudu podle listiny soudního odporu a předala zásilku synovi, by ji odnesl na poštu. Syn žalobců se vrátil s receptem, který později žalobci odevzdali svému právnímu zástupci Dr. P-ovi a který je totožný s receptem založeným ve spisech. Zásilka čís. 1380 (psaní dopor.) došla podací úřad dne 25. března 1932. Adresátem a místem určení byl okresní soud civilní Praha II., jemuž byla tato zásilka doručena dne 26. března 1932 tím, že ji převzal Josef M., úředník tohoto soudu. Jest prokázáno, že platební rozkaz byl doručen žalobci dne 14. března 1932. Má tedy soud za prokázáno, že žalobci ještě ve lhůtě čtrnáctidenní proti platebnímu rozkazu vznesli odpor, jenž došel včas soudu. Tím byl platební rozkaz zbaven účinnosti. Vzhledem k tomu domáhají se právem žalobci žalobou podle § 36 ex. ř. výroku, by exekuce na základě platebního rozkazu, který nenabyl moci práva, byla prohlá-